kui ka üle mägede ja läbi orgude, murega ja waewaga. Walu waigistab walu ja kaks kokku kaswanud walu muudawad ennast kokku õitsewaks õnneks. — Üheſt seesuguſeſt haawatud, õnnetumaſt õnne-kaudidatiſt räägib järgmine jutustus, ſelle pooleſt parem kui mõni teine, et ſee omas pea-asjas tõſt on.

Bautz'e linn Elbe jõe ühe aru ääres, on nii kena looduſe-paiga peal, kui Bautzelaſed ja nende külaliſed ſeda iganes ſoowida wõiwad. Ilma waewata ei ſaada aga ſiin maailmas õnne ega ilu kätte. Ka Bautzelaſed ja nende külaliſed piawad ſellepäraſt kõige ſelle looduſe-ilu eeſt oma jägu waewa kannatama ja raskuſt kandma. Mitte ainult ei pia tulija, tulgu tema kuſt poolt tahes, kõrget mäge üles ronima, enne kui linna ſaab — ei, ka linna ſees käiakſe mägedeſt üles ja alla, nii et mõnes uulitſas ſõita pea koguni mitte wõimalik ei ole, enamiſt ka mitte ei ſõideta. Siiski on linn elawas läbikäimiſes wäliſe maailmaga. Kauplemine ja käſitöö on õitſemas ja oma keskis elab ſealine rahwuke nii lõbuſas oſawõtmiſes, nagu ſeda keſkmiſtes linnades mereſt eemal enamiſt ikka leitakſe. Selle pooleſt on Bautz'e linn koguni mõne teiſe keſkmiſe linna ees, on wähemate linnade ſarnane: ühe Bautzelaſe oſawõtmine teiſe eluſt ja asjuſt kipub ſagedaſt

liiale minema ja wõerad, kes ſuurematelt paikadelt ſenna tulewad, ſoowikſiwad mõnikord wähemat oſawõtmiſt. On üks ſeesugune õnnetu ennaſt linna müüride wahele aſutanud, ſiis ei tohi tema enam loota, et tähelepanemata läbi maailma-kära pugeda ja omal wiiſil taſakeſti lõbuſaſt elada wõiks. Tema on auuſate Bautzelaſte oſawõtmiſe ſihi-märgiks ſaanud, kes hoolſad on temale tutwuſtamiſeks, mida tema waheſt koguni mitte ei ſoowi ega otſi, igal poolel abiks olla, tema endiſe elu üle teatuſi koguda, muidugi mitte tema eneſe poolt, waid teiſteſt „uſtatawateſt" paikadeſt. Mida paremaks tema elu ja lugu leitakſe, ſeda ſuuremaks kaswab oſawõtmine tema tohta. Peitku tema ennaſt oma nelja ſeina wahele niipalju kui tahab — ligemiſe-armaſtus leiab mulku, ja enne kui tema ſelleſt weel õiete on aru ſaanud, ſeiſab tema juba keſket weike linna „maailma-kära". On aga aſuja koguni jõukas, korraline noor poismees, nendanimetatud „heaſt perekonnaſt", ſiis kaswab Bautz'e linna kodurahwa oſawõtmine määramata, nimelt neis perekondades, kus rohkeſt noppimata lillekeſi õitſeb.

Sedawiiſi oli lugu ſelle jutuſtuſe algul Eduard Büchner'iga, ühe ſiſekandwa aptheki noore peremehega, kes ſeda aptheki hiljuti omale oli oſtnud. Tema oli, kuida pea „uſtatawaſt paigaſt" kuuldi,